

KORVAUSTEOLOGIAA 3

Väinö Hotti

1. Korvaavat lääkkeet

Teh.VHn

Apteekki voi tarjota ”korvaavaa lääkettä” toisen tilalle. Tarjottu lääke vastaa ominaisuuksiltaan reseptiläkettä, mutta on halvempi.

2. Korvausteologia

Korvausteologia on väärää ja valheellista teologiaa. Se johtaa ihmisen pois Raamatussa viitoitetulta tieltä. Se on näennäisteologiaa (kvasiteologiaa). Sitä tulee karttaa kaikin voimin. **Sen PRIMUS MOTOR on DIABOLOS!**

3. Tunnetuin korvausteologia

a) Tämä koskee Israelia ja kristikuntaa. On syntynyt näkemys, että Israelin syyllistyttyä Jumalan Pojan murhaan, Jumala olisi hylännyt Israelin lopullisesti ja kristikunta olisi tullut sen tilalle Jumalan valituksi kansaksi. Tätä näkemystä on esiintynyt kristikunnassa - ja myös Jehovan todistajat opettavat näin. Raamattu kuitenkin sanoo selvästi Paavalin suulla:

”Minä sanon siis: ei kaikei Jumala ole hyljännyt kansaansa? Pois se! Sillä olenhan minäkin israelilainen, Aabrahamin siementä, Benjaminin sukukuntaa. **Ei Jumala ole hyljännyt kansaansa, jonka hän on edeltätuntenut**” (Room.11:1,2).

b) Toinen syytös Israelia kohtaan on täysin oikeutettu ja perustuu Raamattuun: **Israel on paatumuksen tilassa**. Tämä on tänään tosiasia; vain pieni vähemmistö on tästä luopumuksesta vapaa! Tulee päivä, jolloin KOKO ISRAEL KÄÄNTYY. Tällöin tapahtuu koko kansaa koskeva valtava herääminen.

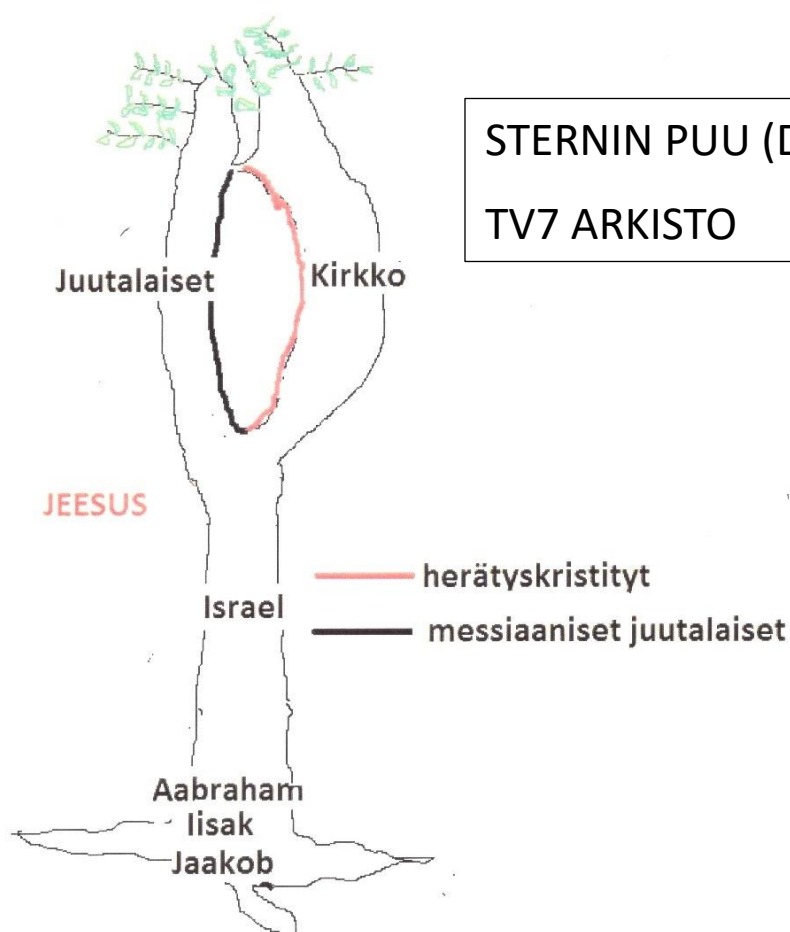
”Sillä minä en tahdo, veljet - ettette olisi oman viisautenne varassa - pitää teitä tietämättöminä tästä salaisuudesta, että **Israelia on osaksi kohdannut paatumus** - hamaan siihen asti, kunnes pakanain täysi luku on sisälle tullut, ja niin **kaikki Israel on pelastuva**, niinkuin kirjoitettu on: ”Siionista on tuleva pelastaja, hän poistaa jumalattoman menon Jaakobista” (Room.11:25,26).

4. Uusi korvausteologia

Jälkimmäisen väitteen kohdalla juutalaiset ovat ryhtyneet puolustautumaan. He eivät ole myöntyneet tunnustamaan paatumistilaansa. Sen sijaan he ovat **projisoineen** tämän tilan kristikuntaan: Kristikunta on joutunut harhaan, kun sen sijaan juutalaiset ovat säilyttäneet alkuperäisen apostolisen opin. Kristikuntaa vaaditaan palaamaan juutalaisille juurille.

TV7:n ajaa tätä näkemystä kuin ”käärmettä pyssyyn” (Venäläinen – Lindeman – Ikonen). Tämä näkemys esitetään STERNIN PUULLA.

Sternin puun tyvessä juutalaiset (messiaaniset) ja kristityt ovat ”yhtä puuta”. Sitten kristityt potkivat juutalaiset pois – ja lähtevät oikealle ”omille harharetkilleen”. Juutalaiset jatkavat puhtaassa opissaan vasenta haaraa. Puun latvuksessa nämä kaksi uskontoa yhdistyvät, kun kristityt nöyryvät parannukseen ja palaavat harhastaan. Tässä on kyseessä ”ennallistaminen”.

STERNIN PUU (DAVID H STERN 2007)

TV7 ARKISTO

KRISTIKUNNASSA KORVATAAN

1. Isien perinnäissäännöt

Jeesuksen aikana juutalaiset laittoivat Jumalan selkeä sanan tilalle ”isien perinnäissäännöt”:

”Te teette Jumalan sanan tyhjäksi perinnäissäännöllänne, jonka olette säätäneet” (Mark.7:13).

Tänään suomalainen seurakuntaoppi **lepää vanhan perinnäissäännön varassa**. Se antaa mahdollisuuden eri kuppikuntien ja lahkojen perustamiselle - **vastoin Raamattua**.

*”Koska se (luterilainen kirkko) ei ole, kuten Rooma opettaa omastaan, sine macula et ruca, sen on alati tarkistettava kulkutietään: **ecclesia semper reformanda est**” (Tiililä, Kristilliset kirkot ja muut yhteisöt, s.262).*

OSMO TIILILÄ. 3.4.1904 – 16.12.1972. NETTIKUVA

Suomen luterilainen kirkko on pahoin laimin lyönyt ”kulkureitin ’tarkistuksen”; se on ahkeroinut kulkea ”vanhoissa raiteissa”. Tämä taas on **koitunut sen kohtaloksi!**

2. Ekklesia

Ekklesia on Uuden testamentin seurakunnasta käyttämä termi. Se on maailmanlaajuinen (uloskutsuttujen) uskovien yhtenäinen joukko. Termiä käytetään harvoin, koska yleensä ei käsitetä sen merkitystä nykyisessä maailmanajassa. Toisaalta sitä kartetaan siksi, että Suomalainen maisema on kauttaaltaan lahkojen peitossa. Silloinkin kun sitä käytetään, sillä on **korvaava** merkitys: 1) Meidän kuppikunta. 2) Kaikkien kuppikuntien summa. Näistä kumpikaan ei sovi loogiseen ajatteluun. Ne edellyttävät **ÄLYLLISTÄ ITSEMURHAA!** Kristillisen ajattelun tulisi aina läpäistä tämä testi: **1.Raamatullisuus. 2.Rationaalisuus. 3. Omatunto.**

3. Kilvoittelu – kilpailu

Kun uutta raamatunkäännöstä (1992) valmisteltiin, käytiin keskustelua **kilvoitus-sanan korvaamisesta kilpailu-sanalla:**

”Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus” (1. Tim.6:12).

”Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt” (2. Tim.4:7).

”Käy uskon jalo kilpailu” (1. Tim.6:12; 1992 käänn.).

”Olen kilpaillut hyvän kilpailun” (2. Tim.4:7; 1992 käänn.).

Nämä esimerkit antavat aiheen olettaa, että KOKO UUSI KÄÄNNÖS (1992) on **korvausteologiaa**. Tämän vahvistaa rovasti **Risto Santala** todetessaan käännöksen olevan ”liberaaliteologian luomus” (Suudelma hunnun läpi).

Käytännössä tämä muutos ”jäi päälle”. Kilvoitus on jäänyt taka-alalle. Sen sijaan tänään vallitsee armoton **kilpailu** lahkojen kesken: **1. Kilpalaulanta. 2. Kilpakosinta. 3. Kilparahastus.**

4. Uudestisyntyminen

”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa” (Joh.3:2).

Nämä Jeesuksen sanat ovat ehdottomat ja selkeät. Kansankirkossa on ollut tarvetta lähteä tältä osin korvausteologian tielle. Toisaalta tämä on siirtynyt katolisesta kirkosta perintönä. Vuosisatoja on opetettu, että kaste ”tehtynä toimituksena” (**ex opere operato**) uudestisyntyyttää ihmisen. Tämä on helppo kumota maallikonkin; empiirisyys (kokemusperäisyys) ei mitenkään tue tätä näkemystä.

”Tämä valhe kasteessa tapahtuvasta uudestisyntymisestä on vaarallisimpia valheita kaikkien hengellisten valheiden joukossa, sillä se on suurin omantunnon herätyksen este ja vahvin väärän rauhan tuki...Saatanallisempaa valhetta ei enää yksikään ihminen voi keksiä.”

Urho Muroma (Herää Valvomaan! 1/1937) Valoa ristiltä 11-12/1997.

URHO MUROMA 10.5.1890 – 25.6.1966. NETTIKUVA

Tällaisella kasteopilla **korvataan** käytännössä koko pelastusprosessi (herätys, parannus, uudestisyntyminen, vanhurskautus, niin - jopa pyhityskin). Tämä oppi on selvästi ”ihmiskeksintöä”; samalla sillä on haluttu pönkittää kirkon arvovaltaa. Vauva laitetaan ”sijaiskärsijäksi” jotta aikuinen pääsisi ”kuin koira veräjästä”.

5. Jumalan ylistys

Uustestamentillinen puhdas ylistys on hylätty ja siirrytty enemmän aistillisiin muotoihin.

”Runsaasti asukoon teissä Kristuksen sana; opettakaa ja neuvokaa toinen toistanne kaikessa viisaudessa, **psalmeilla, kiitosvirsillä ja hengellisillä lauluilla, veisaten kiitollisesti Jumalalle sydämässänne**” (Kol.3:16).

”Ja Daavid ynnä koko Israel **karkeloi** kaikin voimin Jumalan edessä laulaen sekä soittaen kanteleita, harppuja, vaskirumpuja, kymbaaleja ja torvia” (1. Aik.13:8).

Tänään maalliset viihdekeinot mm. tanssi ja karkelot otetaan ohjelmaan (**Kansanlähetys**, Tanssiripari 13.-24.7).

6. Jumalan läsnäolo

Enää ei tavoitella ”uskon alkajaa ja täyttäjää”, vaan enemmän tai vähemmän epämääräistä ja mystistä **Jumalan läsnäoloa!** Hengellisissä tilanteissa on SENTIMENTAALISUUS tärkeässä roolissa. Tietysti tähän osaltaan vaikuttaa se, että useammat tilaisuudet ovat NAISVETOISIA!

”**silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen, joka hänelle tarjona olevan ilon sijasta kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istui Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle**” (Hebr.12:2).

7. Liturginen loisto

Luterilaisessakin jumalanpalveluksessa **pitäisi sanan saarnan olla etusijalla**. Vuosien saatossa saarnan osuus on jatkuvasti pienentynyt – liturgian hyväksi. Tähän korvattavuuteen löytyy kolme syytä: 1) Vanha testamentti, 2) Rooman esimerkki, 3) Kansanuskonollisuus.

(nettikuva)

MARTTI LUTHER

10.11.1483–18.2.1546

*”Luther luotti ehkä liikaakin siihen, että **evankeliumin henki vähitellen sisäisestä pakosta muuttaa muodot**. Kun v.1525 Wittenbergissä otettiin käytäntöön ”Saksalainen messu”, niin jumalanpalvelusjärjestys sen mukaan **liittyi pääkohdissaan vanhoihin tapoihin**. Edelleen säilytettiin katolinen tapa kohottaa siunatut ehtoollisaineet kansan edessä Kristuksen kuoleman muistoksi. Samoin säilytettiin mm. kynttilät ja messupuku, ”niin kauan kuin niitä riittää”, kuten Luther sanoi. Edellinen tapa todella vähitellen hävisi, mutta messupuvut olivat niin hyvää ainetta, että ne ovat eräiden luterilaisten kirkkojen piirissä nyt jo kestäneet yli neljäsataa vuotta ja näyttävät omaavan Fenix – linnun taidon uudistua tuhkasta entistä ehommiksi. Mitähän Luther olisi arvellut, jos hän olisi sielunsa silmillä nähnyt, että uskonpuhdistuksen luoman kirkon papit vielä 1900 –luvulla pitävät tiukasti kiinni vanhasta muodosta ja esiintyvät messupuvuissaan jonkinlaisina kuriositeetteina muinaisilta ajoilta” (Kares, Luther, ss. 153,154).*

8. Yleinen pappuus

”Kuinka siis on, veljet? Kun tulette yhteen, on jokaisella jotakin annettava: millä on virsi, millä opetus, millä ilmestys, mikä puhuu kielillä, mikä selittää; kaikki tapahtukoon rakennukseksi” (1. Kor.14:26).

Vuosisatojen saatossa yleinen pappuus on jäänyt pahasti **virkapappeuden jalkoihin**. Tämä on toisaalta Rooman kirkon perua. Tavallinen seurakuntalainen ei tällöin juuri lainkaan osallistunut seurakunnan toimintaan. Papin virka taas oli ylikorostettu! Vielä tänäänkin luterilaisessa kirkossa on suuri kuilu teologien ja maallikoiden välillä. Käytännössä hyväksytään vain yksi **armolahja, teologisen tiedekunnan antama**. Maallikoille jää ainoastaan ”hanttihommat”: kolehdin keruu, kahvin kaato, tekstin luku jne. Jostakin syystä Raamattu ei kuitenkaan noteeraa näitä armolahjoiksi!